

HISTÒRIA MODERNA DEL MAR

CAPÍTOL 2: De la Guerra de Successió del Bosc de Brocelaina

(Primera part: tot va començar a l'illa de Däurmon)

2. Karl Rice, l'explorador anglès, acabava d'entrar per la porta i va veure un plat de macarrons que es dirigia a una taula de les que toquen a mar. Va seguir-lo primer amb la vista i després tot ell fins a la taula, i allà, davant del cambrer, va deixar ben clar al pretendent dels macarrons que aquells eren el seu lloc i el seu plat de macarrons.

Va ser molt amable demanant-ho. Però davant del plat de macarrons hi havia un home molt tossut i amb molta gana que no li va posar les coses fàcils. Amablement li va respondre que no tenia dret a fer-lo fora i que aquells macarrons, no només els havia demanat ell, sinó que feia moltes hores que els tenia en ment. En Karl, més s'hagués estimat una resposta violenta per ventilar ràpidament l'assumpte. Ell també tenia molta gana i en aquests casos el més natural era recórrer a la violència. Però en el fons no podia alterar la seva educació anglesa i va intentar contraatacar dialècticament amb desànim i conscient de la inconsistència de la seva postura.

Aquesta discussió els va portar una bona estona, doncs l'Estanislau, tossut com és, es negava a ser groller amb aquell pobre home que, pensava, deuria tenir algun problema. I és que li va estar parlant dels anys que feia que era en aquella illa, del nombre del plats de macarrons que havia pres en aquesta mateixa taula, i de com les coses havien de seguir el seu curs, inalterables, i moltes coses més.

De fet, ja feia una bona estona que el cambrer li havia portat un plat de macarrons al seu nou amic, quan aquest li explicava les avantatges de viure en una illa tan solitària com aquella. Va ser llavors quan l'Estanislau va recordar l'illa que havia vist des del cim i li va preguntar per ella.

Així es van conèixer aquest parell. I d'aquesta manera, en aquella taula i menjant macarrons, va començar una nova aventura. Un explorador anglès retirat i estancat, bon coneixedor de l'illa de Däurmon va assegurar rotundament a un col·leccionista de cims prims, que l'illa que havia vist no podia existir de cap de les maneres i que segurament ni tan sols havia pujat al Pic Petit.

I així va ser com Estanislau Puigsagordi i Karl Rice van conèixer el capità de l'*Aliga Centenària*, l'embarcació més ràpida dels quatre mars.